

DE FRIESE GALERIJ

Dat smaakt naar meer

Milkshake 3 is een vette mix van Allie van Altena, Erica Scheper, Olger, Peter Geerts, Joyce ter Weele, Remco Reijenga, Henrik Kröner en Aebele Trijsburg.

Grytsje Klijnstra

Overzicht van Melklokaal met werk van Allie van Altena, Remco Reijenga, Joyce ter Weele en Olger. FOTO LINUS HARMS

Stiekem zijn het misschien wel de leukste tentoonstellingen in het eigenge-reide Melklokaal in Heerenveen. In *Milkshake*, waarvan nu de derde editie wordt gepresenteerd, komt namelijk alles samen en de titel dekt de lading: het is lekker vers, vol en romig, eigentijds en *fast* en als je eruit komt ben je verzadigd.

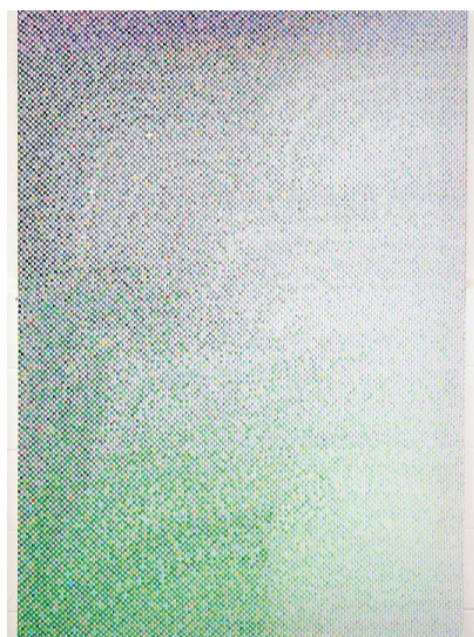
Ook *Milkshake 3* volgt dit vaste recept. De galerie mixt werk van bekende en minder bekende noordelijke namen in een fris overzicht, zonder thema. Een vrolijk allegaartje dus, waar figuratief en abstract, assemblage en film, en monumentaal en bescheiden over elkaar heen tuimelen.

Het dreigende werk van oudgediende (en Minervadoceent) Allie van Altena (1952) domineert er de achterwand. Drie afzonderlijke werken vormen samen één monumentaal, maar onbepaald pamflet, met vergeelde mediabeelden van Nixon en kernkoppen en een V-teken makende hand in de hoofdrol. Van Altena recycleert het verleden met als doel zijn beelden een autonome status te verlenen die los staat van tijd. Dat kan ook betekenen dat hij eerdere kunstwerken genadeloos in nieuwe kunstwerken verwerkt, zoals ook hier het geval is. Dat is een boeiend idee, maar de uitwerking ervan blijft ietwat vrijblijvend.

De zwart-witte tekening-collages van jong talent Joyce ter Weele (1988) lijken ook duiding te willen ontdoeken. Waar Van Altena's werk hard is, creëert zij met potlood en fineliner ondefinieerbare maar spectaculaire werelden van perspectieven en texturen. Soms als verfijnde tekening met een haast Japans gebruik van witruimte, waar het afgebeelde neigt naar een gestapeld Oost-Aziatisch landschap, soms als in elkaar gekopieerde, bewerkte en versnipperde fysieke collage, waar het wandobject zélf een landschap lijkt te zijn geworden.

Rijzende ster Aebele Trijsburg (1991) verrast met ingetogen, maar humoristische olieverschilderijen van lullige onderwerpen als de schaduw van een esdoorn en een plaat golfkarton, zo geschilderd dat het als abstract schilderij prima blijft staan. Vooral zijn *Man in de mist* is een feest om naar te kijken. Er is in de witte vlagen niets te zien, totdat je een verticaal grijs streepje ontdekt dat het geheel verandert in een man in een zee van diepte.

Ook Erica Scheper (1974) lijkt een voorliefde voor het knullige te hebben. Op drie droge stilleventjes van een paracetamolpil, een pakje

Henrik Kröner - *Prince*

Remco Reijenga - *Enter*

Joyce ter Weele - *T#04*

Erica Scheper - *Margarine*

roomboter of een pakje margarine presenteert ze ons de producten als bijna artistiek object en daarmee de consumptiemaatschappij op micro-niveau, dat hun vriendelijke voorkomen een intelligent, maar venijnig laagje geeft.

Melklokaal vereerde het monter werk van Henrik Kröner (1979) vorig jaar al met een solo, en ook nu krijgt hij een ereplaats. Van zijn werk vallen de met kleurpotlood op ruitjesdoek getekende pixelvelden het meest in het oog, als ultieme uiting van kalme concentratie. Deze lichte pixelvelden wisselt hij af met meer frivole Kandinsky-achtige kleurcomposities en olie-verfpanelen die zwaar zijn van kleur, beide losjes voorzien van

figuren en taferelen. Wat kleur betreft zijn voelbaar de uitersten van hetzelfde spectrum, resultaat van Kröners onderzoek naar kleurtheorie en waarneming. Maar daarnaast probeert hij de werken te presenteren als acteurs in wisselende rollen ten overstaande van elkaar, door middel van diagonale ophanging, doorkijkjes en tweelijken. Visueel zijn die onderlinge verhoudingen inderdaad wel duidelijk, maar wat figuratieve relaties betreft blijft de kijker in het duister tasten.

Voor liefhebbers van zuiver formele experimenten zijn er de hoekige vormonderzoeken van Peter Geerts (1957). Ook bij Remco Reijenga (1991), hoewel steeds

onder het mom van een voorstelling, ligt de nadruk op vorm gecreëerd door lichtval en reflectie. In projectruimte ROOM is bovendien een lichtvoetige video-installatie te zien van Lies Neve (1968). En tussendoor duiken her en der keramische koppen op: guitige – of juist naargeestige? – lobbessen van keramist Olger (1973).

Naast al deze artistieke overvloed bevat *Milkshake* nog wat aanvullende grapjes. Uitbater Albert Oost zou geen kunstenaar zijn als hij zijn associatievermogen niet gebruikte om her en der een dwarsverband aan te brengen. Zo valt na een poosje op dat het ruitpatroon op Schepers roomboter verpakking niet alleen rijmt met de tegels op de galeriewand, maar ook met de rasters van Van Altena en Kröners pixelvelden. En is het niet toevallig dat een van Olgers doorkliefde schedels pal naast Schepers van breuklijn voorziene paracetamolpil hangt.

Nu toont het Melklokaal zich al een doordachte presentatieplek met namen als ROOM voor de projectruimte bovenin, een nieuwsbrief die *Melkbuzz* heet en uitnodigingskaarten die je tot melkpakjes kunt vouwen. En ook van iets veelzijdigs als een ongekaarde groepstentoonstelling weet het Melklokaal een geheel te smeden dat gevoelsmatig 'klopt'. Zo heeft het geheel wederom de typische Melklokaalsignatuur: doordacht, vers, fris en eigenzinnig. Ook als je vol zit, gaat een *Milkshake* als deze er altijd wel in.